

חבורה וירא

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לוי בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

הכנסת אורחים וגמילות חסדים

סוכה דף מט:

תנו רבנן: בשלשה דברים גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה.
צדקה – בממונו; גמילות חסדים – בין בגופו, בין בממונו.
צדקה – לעניים; גמילות חסדים – בין לעניים בין לעשירים.
צדקה – לחיים; גמילות חסדים – בין לחיים בין למתים.

רמב"ם הלכות אבות י"ד

א מצות עשה של דבריהם לבקר חולים. ולנחם אבלים.
ולהוציא המת. ולהכניס הפלה. וללוות האורחים. ולהתעסק
בכל צרכי הקבורה. לשאת על הכתף. ולילך לפניו ולספד
ולחפר ולקבר. וכן לשמח הפלה והחתן. ולסעודם בכל צרכיהם.
ואלו הן גמילות חסדים שבגופו שאין להם שעור. אף על פי
שכל מצות אלו מדבריהם הרי הן בכלל (ויקרא יט יח) "ואהבת
לרעך כמוך". כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים.
עשה אתה אותן לאחריך בתורה ובמצות:

ב שכר הלווה מרבה מן הכל. והוא החק שחקקו אברהם
אבינו ודרך החסד שנהג בה. מאכל עוברי דרכים ומשקה
אותן ומלווה אותן. וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני
שכינה. שנאמר (בראשית יח ב) "וירא והנה שלשה אנשים".
ולווים יותר מהכנסתן. אמרו חכמים כל שאינו מלווה כאלו
שופך דמים:

שולחן ערוך אורח חיים סימן ר"ג

הכנת הסעודה לשבת

ישכים בבוקר ביום הששי להכין צרכי שבת ואפ"י יש לו כמה עבדים
לשמשו ישתדל להכין בעצמו שום דבר לצרכי שבת כדי לכבדו כי
רב חסדא היה מחתך הירק דק דק ורבה ורב יוסף היו מבקעים
עצים ורבי זירא היה מדליק האש ורב נחמן היה מתקן הבית
ומכניס כלים הצריכים לשבת ומפנה כלי החול ומהם ילמוד כל
אדם ולא יאמר לא אפגום כבודי כי זה הוא כבודו שמכבד השבת:
הגה ויש להשחית הסכין בערב שבת כי זהו מכבוד השבת שמכין עצמו לאכילה (כל בו
וב"י בשם ספר חיי עולם):

שולחן ערוך אורח חיים סימן של"ג

שלא לפנות אוצר בשבת

א אוצר של תבואה או של כדי יין אע"פ שמותר להסתפק
ממנו אסור להתחיל בו לפנותו אלא לדבר מצוה כגון שפינוהו
להכנסת אורחים או לקבוע בו בית המדרש וכיצד מפנהו אם היה
האוצר גדול מפנה ממנה חמשה קופות (שבכל קופה שלש סאים)
(הגהות מרדכי ור"ן פרק מפנין) לא היה בו אלא חמשה קופות
מפנה מהם ארבעה אבל כולו לא יפנה שמא יבא להשוות גומות: הגה
וכל שבות שהתירו משום צורך מצוה מותר ג"כ לצורך אורחים ולא מקרי אורחים אלא
שנתארחו אצלו בביתו או שזימן אורחים שנתארחו אצל אחרים (תרומת הדשן סי' ע"ב)
אבל כשזימן חבירו לסעוד אצלו לא מקרי אורחים ואינה סעודת מצוה רק סעודת רשות:

קידושין דף מא.

מתני' האיש מקדש בו ובשלוחו. האשה מתקדשת בה
ובשלוחה. האיש מקדש את בתו כשהיא נערה, בו ובשלוחו.
גמ' השתא בשלוחו מקדש, בו מיבעיא? אמר רב יוסף: מצוה
בו יותר מבשלוחו. כי הא דרב ספרא מחריף רישא, רבא מלח
שיבוטא.

רש"י - מצוה בו יותר מבשלוחו - דכי עסיק גופו במצות מקבל שכר
טפי: מחריף רישא - לכבוד שבת: שיבוטא - דג:

שבת דף קיט.

רבי אבהו הוה יתיב אתכתקא דשינא ומושיף נורא. רב ענן
לביש גונדא, דתנא דבי רבי לשמעאל: בגדים שבישל בהן
קדירה לרבו - אל ימזוג בהן כוס לרבו. רב ספרא מחריף
רישא, רבא מלח שיבוטא. רב הונא מדליק שרגי. רב פפא
גדיל פתילתא. רב חסדא פרים סילקא. רבה ורב יוסף מצלחי
ציבי. רבי זירא מצתת צתותי. רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל,
מכתף ונפיק. אמר: אילו מקלעין לי רבי אמי ורבי אסי, מי לא
מכתפנא קמיהו? ואיכא דאמר: רבי אמי ורבי אסי מכתפי
ועיילי, מכתפי ונפקי, אמרי: אילו איקלע לו רבי יוחנן, מי לא
מכתפין קמיה?

רש"י - מכתף ועייל מכתף ונפיק - בע"ש יוצא ונכנס להביא תמיד
משואות כלי תשמיש ובגדי חופש ומגדים כאדם שמקבל את רבו בביתו
ומראה לו שהוא חשוב עליו וחרד לכבודו לטרוח ולהרבות בשבילו:

מועד קטן דף ט:

הדר יתבי וקא מבעי להו, כתבי: "יקרה היא מפנינים וכל
חפציה לא לשווי בה" - הא חפצי שמים לשווי בה, וכתבי: "כל
חפצים לא לשווי בה" - דאפילו חפצי שמים לא לשווי בה! כאן
במצוה שאפשר לעשותה על ידי אחרים, כאן במצוה שאי אפשר
לעשותה על ידי אחרים.

בבא מציעא דף פו:

אמר רב יהודה אמר רב: כל מה שעשה אברהם למלאכי השרת
בעצמו - עשה הקדוש ברוך הוא לבניו בעצמו. וכל מה שעשה
אברהם על ידי שליח - עשה הקדוש ברוך הוא לבניו על ידי
שליח. "ואל הבקר רץ אברהם", "ורוח נסע מאת ה'". "ויקח
חמא וחלב", "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים". "והוא עמיד
עליהם תחת העץ", "הנני עמיד לפניך שם על הצור [וגו']".
"ואברהם הלך עמם לשלחם", "וה' הלך לפניו יומם". "ויקח
נא מעט מים", "והפית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם".